

figtet, da jeg talte om Ministerens større Myndighed. Det hedder nemlig endvidere: ved Sund- Lodsferierne forbliver det indtil videre ved den nu bestaaende Ordning, men Ministeren skal være bemyndiget til at forandre denne Ordning, naar det findes hensigtsmæssigt. Denne Bemyndigelse kan være hensigtsmæssig, det indrømmer jeg, men den kan, naar den ikke anvendes med den største Omhu og i Virkeligheden i Overensstemmelse med vedkommende Lodsferi, frembringe det største Indgreb i mange Personers Næringsforhold og Wilkaar, og jeg tror, at det er for vidt strakt en Myndighed. Angaaende Lodsferiens Ret til Lodsning og Skibsførernes Pligt til at benytte Lods, kommer jeg først til at omtale en Bestemmelse, som jeg beklager er kommen ind i Loven i det andet Thing. Jeg beklager det kun forsaavidt, som jeg dog er mere tilfreds med, at det er kommet ind i det andet Thing, end om det havde staaet i det oprindelige Lovforslag. Det er den Bestemmelse, at naar en Skibsfører vil lodsfe, maa han, forsaavidt traktatmæssige Overenskomster ikke bestemme anderledes, i de Farvande, hvor Lodsferi ere ansatte, ikke til Lodsning benytte Andre end de ansatte Lodsferi. Der er altsaa forudsat, at traktatmæssige Bestemmelser kunne indgaaes af Regjeringen, hvorefter en Skibsfører er berettiget til at bruge Andre end de ansatte Lodsferi. Det vil efter min Udtydning sige det Samme, som at Regjeringen kan, naaget de bestaaende Love og det, som bliver til Lov, slutte Traktater med en anden Stat, hvorefter maatte et af de vigtigste Lodsvoande bliver overbelemret med fremmede Lodsferi og vore egne Lodsferi tilfidesattes. Nu siger man vel, det vil ingen Regjering gjøre, men blot det, at det staaer i Loven, at Regjeringen kan gjøre det, er at hjælpe til at øve et Tryk paa Regjeringen, hvortil den neppe vil faaene Opmuntring, og efter min Formening er Regjeringens Stilling fastere, naar Loven bestemt forbyder ved Traktater at indgaa Overenskomster i den Retning, hvor danske Undersaatters forpligtende Stilling, hvortil de have opoffret sig, ved et Pennestrøg eller ved en Uforsigtighed fra Regjeringens Side i saa væsentlig Grad kan forandres. Jeg maa derfor holde paa, at Lovens Text paa dette Punkt, saaledes som jeg har forstaaet den, bringes tilbage til, hvad Regjeringen oprindeligt har foreslaaet. — Der er i dette Afsnit forskellige lignende Bestemmelser angaaende Ministerens Myndighed, men dem skal jeg af Hensyn til min almindelige Bemærkning forbigaa. I 3die Kapitel om Lodsningen finder jeg i § 20 en Bestemmelse om, at de større Lodsferier skulle holde Fartpøier med Lodsferi stationerede paa passende Steder osv., alt ifølge Ministerens Bestemmelse. Det forekommer mig, at dette er en Bestemmelse, der kan faa en aldeles overveieende bebyrdende Karakter, saa at der i ethvert Tilfælde af Hensyn til Lodskaassen maatte fastsættes en Grænse, udover hvilken Ministeren ikke maatte gaa, medmindre det kunde

lykkes ham i Genhold til en anden Bestemmelse i Loven at opnaa en Bevilling af Statskassen til Fuldførelsen af de Bestemmelser, han maatte anse for nødvendig i Lodsningens Interesse. Det Paalæg, som gennem § 20 kunde lægges paa et Lodsferi, kunde ellers blive orerordentligt bebyrdende. Dette kan ganske vist lettes noget, hvor Lodsferiet, om end kun tildeels, kan benytte Fyrskib; men tager man for Exempel Helsingørs Lodsferi, som ikke har noget Fyrskib at ty til, saa kan Bestemmelsen blive bebyrdende, især naar man ser hen til Motiverne til Lovforslaget, hvorefter der blandt de Fartpøier, § 20 omhandler, skal være indbefattet saavel Seil- som Dampfskibe. Bestemmelsen kunde blive saa meget mere bebyrdende, som det nævnte Lodsferi ingenkunde har rigelige Indtægter. Enkelte mindre Bestemmelser i dette Afsnit skal jeg forbigaa og kun omtale § 31, som indeholder en ny Bestemmelse, der gaar ud paa, at naar et Skib kommer paa Grund formedelst Lodsens eller Lodsferiets Næstrettelighed, da skulle alle Lodsferne, forsaavidt den egentlige Lodsstjeneste tillader det, være pligtige til uden Ophold eller Betaling at hilsaa ved Skibets Aftagning af Grunden. Dette, tror jeg, er en vis indrømmende Bestemmelse overfor den Betragtning, der vil have fælles Erstatningskasser, saa at den One kom til at svare til den Andens Misgreb. Det er en Indrømmelse, som den hviagtede Minister ligesom har ladet sig afsvinge ligeoverfor denne Betragtning; men selve Indrømmelsen forekommer mig meget ubillig. Det forekommer mig ubillig at betragte Lodsferierne som Bjergrningslag, der ikke skulle have Betaling for deres Arbeide, fordi en enkelt Mand, paa hvis Ansættelse eller paa hvis Afstedigelse Lodsferne ikke have nogen Indflydelse, begaar en Uagtsomhedsfeil. Det er en ny Byrde, som det efter min Mening er urigtigt at paalægge Lodsferierne, og dertil kommer, at det er en Bestemmelse, som vanskeligt lader sig effectuere. Naar skal det nemlig anses for bevist, at Skaben er flet ved Lodsens Næstrettelighed? Det kan ofte først godtgjøres for Retten, at det er Lodsens Skyld, at Skibet er grundstødt, og der kan altsaa gaa nogen Tid, forinden de øvrige Lodsfers Forpligtelse indtræder; men saa er det ofte forsilbe at tage Skibet af Grunden, idet dette Arbeide helst maa udføres saa hurtigt som muligt, hvis det skal lykkes. Altsaa, praktisk har Bestemmelsen i § 31 ikke den Betydning, man overhovedet vil tillægge den, og den er ved Siden deraf ubillig mod Lodsferierne. I Bestemmelserne i 4de Kapitel om Betaling for Lodsning er der vel kommet det Moment til, at der forinden efter Dybgaaende ogsaa skal betales efter Drægtighed. Jeg gaar ind paa dette nye Princip, som jeg tror er rigtigt; men det forekommer mig, at der burde tages mere Hensyn end her foreslaaet til Drægtigheden, idet to Klasser, nemlig under og over 50 Registrertons, ikke ere tilstrækkelige, og navnlig